

De l'abstenció i (de la manca de) relats polítics
Germà Bel
(Publicat a *La Veu de l'Ebre*, 15 de juny de 2007)

L'abstenció a Catalunya a les eleccions municipals ha estat molt elevada: el 46,2% a Catalunya és molt per sobre del 36,2% al conjunt d'Espanya. Algunes explicacions que s'han donat han estat sorprenents. Es diu que l'absència d'eleccions autonòmiques simultànies va implicar menys participació a Catalunya. El problema amb l'argument és la realitat a les altres autonomies on tampoc va haver-hi autonòmiques: al País Basc l'abstenció va ser el 39,7%, a Andalusia el 38,5% i a Galícia, el 37,0%! En tots els casos, molt per sota de l'abstenció catalana, i molt prop de l'espanyola. S'ha dit també que la gent que no vota està contenta: sense comentaris!

Encara és molt poc percebut que l'abstenció a Catalunya s'ha engraiat els darrers anys per un grup de perfil molt diferent al dels abstencionistes crònics: es tracta de persones de mitjana edat (35-50 anys), ben formades i amb una posició professional consolidada, que expressen el seu malestar i disgust amb el sistema polític català tant amb el vot en blanc (percentatge rècord a Catalunya) com abstenint-se. Probablement, en un context d'eleccions municipals, l'impacte del vot en la decisió és molt més alt en els pobles i les ciutats petites. Per això, aquest fenomen dels nous abstencionistes, com l'abstenció en general, és més intens en entorns urbans.

Segurament tot el procés de reforma estatutària ha desgastat molt la política a Catalunya. Tot per una ampliació de competències que –comparada a lo que ja era possible en el marc de l'anterior Estatut- no va massa més enllà de la potencial transferència de la competència de gestió de les rodalies de ferrocarril (metropolità de Barcelona). Massa poc resultat per tan complex i desgastant procés (President Maragall dixit). I, a sobre, amb l'amenaça d'una sentència del Tribunal Constitucional (TC) arrel dels recursos d'inconstitucionalitat contra l'Estatut, que podria fins i tot provocar retrocessos en relació al que ja consolidava el marc estatutari anterior. Penso, però, que el TC no arribarà tan lluny: el Poder de l'Estat té un sisè sentit per detectar riscos indesitjables, i es percep el risc que l'estat de prostració català després del procés estatutari s'alteri molt si passem de derrota a humiliació. Ja ho deia el President Pujol: val més guanyar per 7 a 3 que per 10 a 0. Pronòstic: 'faena de aliño' del TC, doncs el bou ja arriba molt afaitat.

Ningú no sap massa bé si l'actual govern de Catalunya té algun horitzó polític u objectiu polític, més enllà de durar tota la legislatura. El tingui o no el tingui, ningú sap quin és. El govern no està fent una cosa que és consubstancial a la política democràtica: traslladar a la ciutadania un relat que li permeti a aquesta entendre les coses que passen, i els conflictes que es presenten. Clar que tot sembla indicar que el govern ha decretat que s'han acabat els conflictes, que tot és estabilitat (equivalent de duració), i que ja no calen paraules. Tanmateix, a tota societat viva i complexa (i Catalunya n'és molt de complexa) els conflictes són inevitables; no es poden suprimir per Decret. Sense anar més lluny, les reaccions polítiques als resultats de les municipals indiquen que hi ha moviment. És clar que encara no se sap cap on. Caldrà anar mirant-ho.